

Чужоземка

КУПИТИ

1945 рік. Клер Рендалл, колишня військова медсестра, щойно повернулася з війни та возз'єдналася зі своїм чоловіком у другий медовий місяць, коли пройшла повз стоячий камінь в одному з давніх кіл, що розкидані по всій території Британських островів. Раптом вона стає Сассенах — «чужоземкою» — у Шотландії, розідраній війною та набігами на прикордонні клани, у році Господньому... 1743.

Відкинута назад у часі силами, яких вона не може зрозуміти, Клер потрапляє в інтриги вождів та шпигунів, які можуть загрожувати її життю та розбити її серце. Бо тут Джеймс Фрейзер, галантний молодий шотландський воїн, який виявляє їй настільки абсолютне кохання, що Клер стає жінкою, яка розривається між вірністю й бажанням — і між двома абсолютно різними чоловіками у двох непримиренних життях.

Новий початок

Це місце здавалося малоімовірним для зникнення принаймні на перший погляд. Заклад пані Берд був як тисяча інших невеличких готелів Нагір'я 1945 року — чистий, тихий, з тьмяними квітчастими шпалерами, сяйливою підлогою і монетним водонагрівачем у вбиральні. Сама пані Берд була опасиста й добродушна, тож коли Френк заставив її крихітну трояндову кімнату десятками книжок і паперів, з якими завжди подорожував, вона не заперечувала.

Я зустріла пані Берд у парадному вестибюлі, коли збиралася вийти. Вона зупинила мене, торкнувшись пухкою долонею моєї руки, і пригладила моє волосся.

— Матінко, пані Рендалл, так не можна виходити! Дозвольте лише трохи поправити. Ось! Значно краще. До речі, моя кузина розповідала, що спробувала нову хімію, виходить гарно й чудово тримається. Може, і вам варто спробувати таке наступного разу.

Мені забракло мужності сказати їй, що норовливість моїх світло-каштанових кучерів була суто примхою природи, а не наслідком якоїсь неправильної процедури хімічної завивки. Її щільні кучері не страждали від такої неслухняності.

— Так і зроблю, пані Берд, — збрехала я. — Але зараз піду до селища й зустрінуся з Френком. Ми повернемося на чай, — я вискочила за двері й попрямувала стежкою, поки вона не помітила ще чогось неналежного в моєму розхристаному вигляді. Після чотирьох років у ролі медсестри Королівської армії я насолоджувалася відсутністю однострою й військового раціону, вбираючись у яскраві й легкі бавовняні сукні, геть непридатні для прогулянок пересіченою місцевістю посеред вересу.

Хоча спочатку я не планувала таким займатися: уява малювала пізні просинання вранці й довгі ліниві вечори в ліжку з Френком без сну. Проте було складно підтримувати належний настрій томного роману для пані Берд, яка аж надто старанно прибирала під нашими дверима.

— Це має бути найбрудніший килим на всьому Шотландському нагір'ї, — зауважив Френк того ранку, поки ми лежали в ліжку, слухаючи розлючене ревіння пілососа в коридорі.

— Майже як думки хазяйки готелю, — погодилася я. — Може, все ж варто було їхати в Брайтон, — ми обрали Нагір'я місцем відпочинку перед тим, як Френк займе посаду професора історії в Оксфорді, тому що Шотландія трохи менше постраждала фізично від жахів війни, ніж решта Британії, і демонструвала трохи меншу схильність до нестримних післявоєнних веселощів, що захопили популярніші місця відпочинку. Навіть без обговорень, гадаю, ми обоє сподівалися, що це місце виявиться символічним для відновлення нашого шлюбу. Ми одружилися й провели дводенний медовий місяць у Нагір'ї перед самим початком війни сім років тому. Мирний притулок, в якому наново відкриємо одне одного, думали ми, не уявляючи, що хоча гольф і риболовля — найпопулярніші в Шотландії види спорту на свіжому повітрі, плітки — найпопулярніший спорт у приміщенні. А коли дощить так часто, як у Шотландії, люди багато часу проводять у приміщенні.

— Куди ти? — спитала я, щойно Френк звів ноги з ліжка.

— Не хочу розчаровувати милу стареньку, — відповів він. Сівши на краю старовинного ліжка, він став м'яко підстрибувати, створюючи пронизливий ритмічний скрип. Гул пілососу в коридорі раптово припинився. Через хвилину або дві підстрибувань він видав гучний наганий стогін і завалився на спину під дзенькіт протестуючих пружин. Я безсило захихикала в подушку, щоб не потурбувати тишу від затамованого за дверима подиху.

Френк поворушив бровами у мій бік.

— Ти мала б несамовито стогнати, а не хихикати, — напоумив він пошепки. — Вона вирішить, що з мене поганий коханець.

— Тобі доведеться протриматися довше, якщо очікуєш несамовитих стогонів, — відповіла я. — Дві хвилини заслуговують лише на хихикання.

— Неуважне дівчисько. Я приїхав сюди відпочивати, забула?

— Ледащо. Ти не започаткуєш нову гілку на своєму родинному дереві, якщо не старатимешся краще.

Пристрасть Френка до генеалогії була ще одним приводом обрати Нагір'я. Згідно з одним із брудних клаптиків паперу, який він тягав туди-сюди, котрийсь його надокучливий предок був якось пов'язаний з чимось у цьому регіоні в середині вісімнадцятого — чи сімнадцятого? — століття.

— Якщо я залишуся бездітним обрубком на моєму родинному дереві, це, без сумніву, буде провиною нашої невтомної хазяйки. Все ж таки ми в шлюбі майже вісім років. Малюк Френк-молодший буде достатньо законним, зачатим без свідків.

— Це якщо він буде зачатий, — сказала я безнадійно. Нас знову спіткало розчарування за тиждень до виїзду на відпочинок у Нагір'я.

— З усім цим свіжим повітрям, що надає сил, і здоровим харчуванням? Хіба ми можемо не впоратися тут? — на вечерю вчора був смажений оселедець. На обід — маринований оселедець. І різкий запах, що здіймався зараз сходами, сильно натякав, що на сніданок буде копчений оселедець.

— Якщо ти не запланував виступ на біс для повчання пані Берд, тобі краще вдягнутися, — порадила я. — Хіба ти не маєш зустрітися з тим священником о десятій? — превелебний доктор Реджинальд Вейкфілд, вікарій місцевої парафії, мав надати деякі неймовірно захопливі книги реєстрації хрещень Френкові для вивчення, не кажучи вже про блискучу перспективу для нього відкопати армійські депеші чи якісь іще згадки горезвісного предка.

— А як звали того твого пра-пра-пра-прадіда? — спитала я. — Того, який тинявся тут під час одного з повстань? Не можу згадати, то був Віллі чи Волтер.

— Насправді, Джонатан, — Френк сприймав цілковиту відсутність у мене цікавості до історії його родини спокійно, але залишався завжди напоготові, аби вхопитися за найдрібніший прояв допитливості, як привід розповісти мені всі факти, відомі до цих днів, про давніх Рендаллів і їхні зв'язки. Його очі набули пристрасного блиску фанатичного викладача, поки він застібав сорочку.

— Джонатан Волвертон Рендалл — Волвертон від дядька його матері, не надто високородного лицаря з Сассексу. Але він був відомий під доволі зухвалим прізвиськом Чорний Джек, яке отримав в армії, напевно, поки перебував тут, — я впала обличчям на ліжку і вдавала хропіння. Ігноруючи мене, Френк продовжував своє наукове пояснення.

— Він оплатив своє підвищення в середині тридцятих років — тобто 1730-х — і служив капітаном драгунів. Згідно з тими старими листами, що мені надіслала кузина Мей, він непогано просувався в армії. Гарний вибір для другого сина, до речі, його молодший брат теж дотримався традиції, ставши вікарієм, та поки що я знайшов про нього небагато. У всякому разі дії Джека Рендалла до і під час якобінського повстання 45-го, тобто другого, високо оцінював герцог Сандрінгемський, — додав він для невігласа серед слухачів, себто мене. — Знаєш принца-красеня Чарлі й таке інше?

— Не впевнена, що шотландці розуміють, що вони тоді програли, — перервала його я, сівши і намагаючись приборкати своє волосся. — Я чітко чула, як бармен у тому пабі минулої ночі звертався до нас сассенах.

— Чому б ні? — сказав Френк рівним голосом. — Це означає англієць, у гіршому разі — чужоземець, і все це про нас.

— Я знаю, що це означає. Та я проти такого тону.
Френк шукав у шухляді комода ремінь.

— Він просто образився, бо я сказав йому, що ель був заслабким. Сказав, що справжній напій з Нагір'я вимагає додавання старого черевика в бочку, а кінцевий продукт проціджують через добре поношену спідню білизну.

— А, то це звідти така сума рахунку.

— Я висловився щодо цього трохи тактовніше, та лише тому, що в гельській мові не було конкретного слова для панталон.

Я потягнулася за своїми, заінтригована.

— Чому ні? Давні гели не носили спідню білизну?

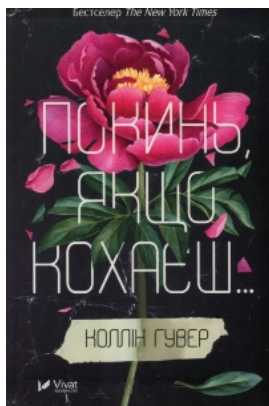
Френк подивився скоса.

— Ти ніколи не чула стару пісню про те, що шотландець носить під своїми кілками?

— Мабуть, не чоловічі кальсони до коліна, — сухо сказала я. —
Можливо, я пошукаю місцевого мешканця в кілті, поки ти заграєш з
вікаріями, і спитаю в нього.

— Тільки щоб тебе не заарештували, Клер. Деканові коледжу
Святого Джайлса це не сподобається.

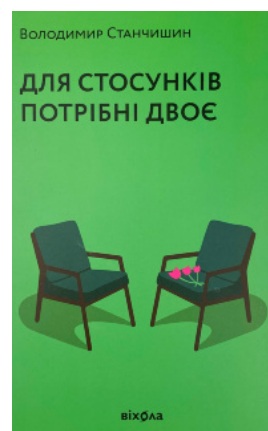
Рекомендована література

Покинь якщо кохаєш

Тобі боляче?

Для стосунків потрібні двоє

Веріті. Ексклюзив

Янголи і демони

Good Vibes, Good Life.
Любов до себе - ключ
до розкриття вашої
величі

Перейти до категорії
Фантастика

КУПИТИ